

A Pécsi Ítéltábla a dr. Kiss D. Csaba ügyvéd (fél címe) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a dr. Lindmayer István jogtanácsos által képviselt **I.rendű alperes neve** (címe) I. rendű és **II.rendű alperes neve** (címe) II. rendű alperesek ellen szerződés részleges érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Kaposvári Törvényszék 2018. március 8. napján kelt 19.P.21.337/2017/10. számú ítélete ellen a felperes által 11. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és megállapítja, hogy a peres felek által 2006. március 27. napján kötött svájci frankban nyilvántartott személyi kölcsönszerződés 13. pont első bekezdésébe foglalt az a kikötés, miszerint „amennyiben a deviza árfolyam nagy mértékű változása miatt a biztosítékul nyújtott ingatlan forintban meghatározott és forintban nyilvántartott fedezeti értéke már nem nyújt a bank számára megfelelő fedezetet, azaz a fennálló kölcsöntartozás forintra - deviza eladási árfolyamon - átszámított értéke meghaladja a fedezeti érték 73%-át adott napon, akkor az adós(ok) köteles(ek) harminc naptári napon belül a bank számára kielégítő pótfedezetet biztosítani/vagy olyan mértékű előtörlesztést végrehajtani, aminek eredményeként a kölcsön/fedezet arány 73% alá csökken. Az előtörlesztés minimális összege kettő havi devizában meghatározott törlesztőrészlet" érvénytelen és a felekre kötelezettséget nem jelent.

Mellőzi a felperesnek elsőfokú perköltségben való marasztalását, és kötelezi az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek tizenöt napon belül 93.150 (kilencvenháromezer-egyszázötven) forint együttes első- és másodfokú perköltségét.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy fizessen meg az államnak - az állami adóhatóság külön felhívására - 48.000 (negyvennyolcezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

A felperes felfüggesztés iránti kérelmét elutasítja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes és az I. rendű alperes mint adósok 2006. március 27. napján deviza alapú személyi kölcsönszerződést kötöttek az alperessel 119.804 svájci frank összegű kölcsönre. A kölcsönszerződést a felperes és a II. rendű alperes osztatlan közös tulajdonában álló síófoki ingatlanra alapított jelzálogjoggal biztosították.

Az eredetileg a jelzálogszerződés részleges érvénytelenségének megállapítása iránt indult perben a felperes keresetét megváltoztatta (19.P.20.158/2016/7. szám), és a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959. évi Ptk.) 209/A.§ (2) bekezdésére, a hitelintézetekről

és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban Hpt.) 203.§ (6) bekezdésére és (7) bekezdés a) pontjára hivatkozással kizárólag a kölcsönszerződés 13. pontjában írt azon szerződési feltétel érvénytelenségének megállapítását kérte, amely a devizaárfolyam nagymértékű változása miatti fedezetromlás esetére írta elő a pótfedezet biztosítását, illetve a kötelező előtörlesztést.

Az elsőfokú bíróság 19.P.20.158/2016/15. számú végzésével a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvényben rögzített elszámolás szabályairól és egyes egyéb rendelkezésekről szóló 2014. évi XL. törvény (DH2 törvény) 37.§ (3) bekezdése alapján a pert megszüntette. A felperes fellebbezése folytán a másodfokú bíróság Pkf.VI.25.150/2017/2. számú végzésével az elsőfokú bíróság határozatát hatályon kívül helyezte azzal, hogy a per tárgyává tett, a pótfedezet előírására, a fedezetromlás miatti előtörlesztésre vonatkozó szerződési feltételhez kapcsolódó vagyonmozgás hiányában a kereset érdemi tárgyalásra alkalmas anélkül is, hogy az az érvénytelenség jogkövetkezményeire kiterjedne.

A megismételt eljárásban a felperes bírói felhívásra perbe állította az addig perben nem álló adóstársát, a II. rendű alperest, és őt a perbeli szerződés részleges érvénytelensége megállapításának túrására kérte kötelezni. A kereset kiterjesztéséhez (19.P.21.337/2017/3. szám) a felperes annak a keresetlevélnek a további példányát csatolta, melyben foglalt keresetét a 19.P.20.158/2016/7. számú előkészítő iratában és keresetmódosításában foglaltak szerint nem tartotta fenn. Az elsőfokú bíróság a 19.P.21.337/2017/7. számú végzésében felhívta a felperest a kereseti kérelme pontosítására, így különös tekintettel arra, hogy mely okból tartja a kölcsönszerződés 13. pont első bekezdésébe foglalt rendelkezést tisztességtelennek. E felhívásra a felperes azt a korábban is hivatkozott álláspontját fejtette ki, hogy az árfolyamkockázat adósra terhelésének tisztességtelensége miatt, az árfolyamváltozás szabályozásának vonatkozásában érvénytelen a szerződés. Keresetét azonban nem módosította, így az a 19.P.20.158/2016/7. számon előterjesztetteknek szerint maradt fenn.

Az I. rendű alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. A II. rendű alperes jogi képviselő hiányában joghatályos ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 38.100 forint perköltséget. Ítéletének indoklásában a Hpt. 203.§ (6) és (7) bekezdésének felhívásával megállapította, hogy a szerződés egészét érintő kockázatfeltáró nyilatkozat a törvényi követelményeknek megfelelt. Ugyanitt az adósok azt is tudomásul vették, hogy az ingatlan forintban meghatározott fedezeti értékének aránya a forint/svájci frank árfolyam kedvezőtlen változása esetén az előírt hitel/fedezetarányt meghaladhatja, és ebben az esetben a bank további biztosítékokat követelhet. Mivel a felek között deviza alapú kölcsönszerződés jött létre, az árfolyamváltozásból eredően az adósokat terhelő törlesztési kötelezettség hátrányos változása nem a jelzálogszerződés rendelkezéseiből következik, hanem a perben nem támadott kölcsönszerződés rendelkezéseiből.

Kiemelte az elsőfokú bíróság az 1959. évi Ptk. 209.§ (5) bekezdését, mely szerint nem minősülhet tisztességtelennek a szerződési feltétel, ha azt jogszabály állapítja meg, vagy jogszabály előírásainak megfelelően határozzák meg. Álláspontja szerint ebből az okból sem minősülhet tisztességtelennek a per tárgyává tett szerződési feltétel, mivel a jelzálogszerződés sérelmezett pontja összhangban áll az 1959. évi Ptk. zálogfedezet kiegészítésére vonatkozó rendelkezéseivel, amely az 1959. évi Ptk. 261.§ (2) bekezdésében foglaltak szerint zálogtárgy romlása esetén, míg a 260.§ (2) bekezdése zálogtárgy értékcsökkenése esetén alkalmazandó. Az elsőfokú bíróság utalt az 1959. évi Ptk. 525.§ (1) bekezdés c) pontjára is, mely szerint a hitelező azonnali hatállyal felmondhatja a kölcsönt, ha a

kölcsönre nyújtott biztosíték értéke jelentősen csökken, és azt az adós a hitelező felszólítására nem egészíti ki.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes fellebbezett, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és keresetének teljesítését, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, harmadlagosan a peres eljárásnak a C-34/18. számon folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárásra figyelemmel történő felfüggesztését kérte. Fellebbezését azzal indokolta, hogy a perben támadott kikötés ún. fekete listásnak minősül a fogyasztóval kötött szerződésben tisztességtelennek minősülő feltételekről szóló 18/1999. (II. 5.) Korm. rendelet (a továbbiakban: R.) 1.§ (1) bekezdés a), b) és j) pontja alapján, mely szerint tisztességtelen különösen az a szerződési feltétel, mely a) a szerződés bármely feltételének értelmezésére a fogyasztóval szerződő felet egyoldalúan jogosítja, b) kizárólagosan a fogyasztóval szerződő felet jogosítja fel annak megállapítására, hogy teljesítése szerződésszerű-e, j) a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára változtatja meg. Megjegyezte fellebbezésében, hogy a banki nyilvántartás a bank általi teljesítés összegét is tartalmazza, melynek okán a pótfedezet mértéke ehhez kötött kell, hogy legyen. A per tárgyát képező kikötés szerint az adósnak ezt is el kell fogadnia. Ebből vezette le a felperes azt a következtetést, hogy ez a kikötés egyoldalúan jogosítja a hitelezőt annak megállapítására, hogy saját teljesítése milyen összegű, ezáltal szerződésszerű volt-e. Előadta, hogy a részleges érvénytelenségi kereset esetében az eljáró bíróságnak a szerződés egésze kapcsán hivatalból kell eljárnia a semmis részek felülvizsgálata kapcsán, ami a perbeli esetben nem történt meg, arra utalás sincs az indokolásban.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés alapos.

A felperes másodlagos fellebbezési kérelmére tekintettel a másodfokú bíróság elsőként azt vizsgálta, hogy az elsőfokú eljárásban történt-e az ítélet hatályon kívül helyezésére okot adó eljárási szabálysértés. Megállapította a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabályt nem sértett, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére indok nem volt.

A per tárgyára figyelemmel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a peres felek által 2006. március 27. napján megkötött személyi kölcsönszerződés 13. pont első bekezdésében az I. rendű alperes által alkalmazott kikötéssel kellett kiegészíteni. E feltétel szerint, amennyiben a deviza árfolyam nagy mértékű változása miatt a biztosítékul nyújtott ingatlan forintban meghatározott és forintban nyilvántartott fedezeti értéke már nem nyújt a bank számára megfelelő fedezetet, azaz a fennálló kölcsöntartozás forintra - deviza eladási árfolyamon - átszámított értéke meghaladja a fedezeti érték 73%-át adott napon, akkor az adós(ok) köteles(ek) harminc naptári napon belül a bank számára kielégítő pótfedezetet biztosítani/vagy olyan mértékű előtörlesztést végrehajtani, aminek eredményeként a kölcsön/fedezet arány 73% alá csökken. Az előtörlesztés minimális összege kettő havi devizában meghatározott törlesztőrészlet.

Az így kiegészített tényállásra is figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemi jogi következtetéseivel nem értett egyet.

A felperes nem az árfolyamkockázat adós általi viselésére vonatkozó szerződéses rendelkezés érvényességét, hanem kizárólag a kölcsönszerződés 13. pont első bekezdésében foglalt, a fedezettségre vonatkozó feltételt tette a per kereteit meghatározó kereseti kérelme tárgyává. Egyéb

feltétel, illetve a szerződés egésze érvénytelenségének megállapítását nem kérte, erre az I. rendű alperes 19.P.20.158/2016/8. számú érdemi ellenkérelmének előadását követő harminc nap elteltével a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 146/A.§ (1) bekezdésében írt keresetváltoztatási korlát miatt főszabály szerint nem is lett volna lehetősége. Mivel a fedezetnyújtási, illetve az előtörlesztési kötelezettség a per tárgyává tett rendelkezés szerint az árfolyamváltozáshoz kapcsolódott, az árfolyamkockázatnak a biztosítékadási kötelezettségre való kihatása volt vizsgálható. A fellebbezésben foglaltakkal ellentétben az elsőfokú bíróság éppen akkor követett volna el az 1952. évi Pp. 215.§-ába ütköző eljárási szabálysértést, ha a főszolgáltatást nem érintő szerződési feltétel részleges érvénytelenségének megállapítása iránti perben a főszolgáltatást meghatározó szerződési feltétel érvényességét vonta volna vizsgálat alá.

Az Európai Unió Bíróságának gyakorlata szerint a fogyasztó és az eladó (vagy szolgáltató) közötti egyenlőtlen helyzetet a szerződő feleken kívüli, pozitív beavatkozás egyenlítheti ki, azaz a nemzeti bíróság - amennyiben rendelkezésére állnak az e tekintetben szükséges jogi és ténybeli elemek - hivatalból köteles vizsgálni az irányelv hatálya alá tartozó szerződési feltétel tisztességtelen jellegét, ezzel ellensúlyozván a fogyasztó és a kereskedő közötti egyenlőtlen helyzetet. Következésképpen az uniós jog által az érintett területen a nemzeti bíróságokra ruházott feladat nem korlátozódik annak pusztán lehetőségére, hogy valamely szerződési feltétel esetlegesen tisztességtelen jellegét megítélje, hanem magában foglalja e kérdés hivatalból történő vizsgálatának kötelezettségét is, amennyiben a rendelkezésükre állnak az e tekintetben szükséges jogi és ténybeli elemek [lásd többek között a Banco Español de Crédito C-618/10. számú ügyben hozott ítélet 43. pontját, illetve a ... C-472/11. számú ügyben hozott ítélet 23. pontját]. A tisztességtelenség hivatalbóli megítélésének feltétele viszont, hogy rendelkezésre álljanak az ehhez szükséges jogi és ténybeli elemek, amely akkor teljesül, ha azokat a felek (elsősorban a felperes) a bíróság rendelkezésére bocsátják.

Emellett a jelen esetben annak is jelentősége van, hogy az árfolyamkockázat viselésével kapcsolatos szerződési feltétel érvénytelenségére alapított perben a DH2 törvény 37.§ (1) bekezdésében a kereset kötelező tartalmi elemeként előírt elszámolás nem mellőzhető. A felperes törekvése arra irányult, hogy keresete elszámolás előterjesztésének hiányában is érdemben tárgyalható legyen: ez a cél azonban nem érhető el a DH2 törvény előírásainak megkerülésével. Utóbbi okból eleve kizárt, hogy a bíróság a DH törvények hatálya alá tartozó kölcsönszerződéssel összefüggésben előterjesztett olyan részleges érvénytelenségi kereset alapján, amely kizárólag megállapításra irányul (melyre vonatkozó lehetőséget a feltételhez kapcsolódó vagyonmozgás hiánya alapozza meg), olyan feltétel érvénytelenségét vizsgálja, melyhez elszámolás - fogalmilag - kapcsolódhat, és így annak előterjesztése kötelező.

Sajátos helyzetet eredményezett a perben, hogy a felperes korábbi jogi érvei helyett fellebbezésében nagyobb részben eltérő jogi alapon kérte az érvénytelenség megállapítását. Ezek a fellebbezésben kifejtett indokok teljesen alaptalanok voltak, mivel a per tárgyává tett, a fedezet kiegészítésére vonatkozó feltétel nem jogosít értelmezésre, nem jogosít a teljesítés szerződésszerűségének megállapítására, a bizonyítást semmilyen vonatkozásban nem érinti, így az R. 1.§ (1) bekezdés a), b) és j) pontjainak alkalmazása fel sem merülhet. Miután azonban az elsőfokú eljárás alapján rendelkezésre álltak a per tárgyává tett feltétel tisztességtelenségének vizsgálatához szükséges jogi és ténybeli elemek, a másodfokú bíróság a kereset megalapozottságáról érdemben állást foglalt.

Az érdemi döntés fentiekben kifejtett kereteire is figyelemmel mellőzi a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásából azt a per tárgyához nem kapcsolódó megállapítást, hogy a szerződés egészét érintő kockázatfeltáró nyilatkozat a törvényi követelményeknek megfelelt. Ezt ugyanis a jelen perben érdemben nem lehetett vizsgálni.

A per tárgyává tett feltételt elemezve, a másodfokú bíróság nem osztotta az elsőfokú bíróságnak az 1959. évi Ptk. 209.§ (5) bekezdésének alkalmazhatóságára vonatkozó jogi következtetését. A kölcsönszerződés 13. pont első bekezdése a jelzálogfedezet csökkenésének esetét rendezi, amit egyebek mellett az 1959. évi Ptk.-nak az elsőfokú bíróság által helyesen felhívott 260.§ (2) és 261.§ (2) bekezdései szabályoznak. E rendelkezéseknek azonban közös jellemzőjük, hogy a zálogtárgy állagának romlása, értékének csökkenése esetére biztosítanak eszközt ahhoz, hogy a jogosult a követelésének fedezetét megőrizhesse. Az 1959. évi Ptk. 525. § (1) bekezdés c) pontja is a biztosíték értékének (és nem a fedezeti aránynak) a csökkenése esetére ad lehetőséget a kölcsönszerződés felmondására. A perbeli szerződési kikötés azonban az adós forintban kifejezett kölcsöntartozásának jelentős növekedését határozza meg a fedezet kiegészítésének kötelezettségével járó, (és egyebekben e kötelezettség teljesítésének hiányában a szerződés felmondására alapot adó) körülményként. Mivel a feltétel nem a biztosíték értékének csökkenésére, hanem a tartozás növekedésének esetére vonatkozik, meghatározása ezért nem a jogszabály tartamának megfelelően történt. Ennek folytán az 1959. évi Ptk. 209.§ (6) bekezdése - a szerződéskötéskor hatályos törvényszöveg alapján a 209.§ (5) bekezdése - szerinti, a tisztességtelenség melletti megdönthetetlen vélelem nem érvényesül. Az 1959. évi Ptk. 209.§ (1) és (2) bekezdése szerint érdemben kell vizsgálni, hogy szerződési feltétel a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megsértésével, egyoldalúan és indokolatlanul a szerződési feltétel támasztójának előnyére szolgálóan kihat-e a felek szerződésből eredő jogainak és kötelezettségeinek egyensúlyára.

A perbeli deviza alapú fogyasztói kölcsönszerződés a fogyasztóra nézve azt a jelentős kockázatot hordozza magában, hogy a forint/svájci frank árfolyamának a forint hátrányára történő eltolódása esetén a fogyasztó tartozása növekszik, mert a szerződés értelmében az árfolyamváltozás kockázatát kizárólag ő viseli. Ennek szükségszerű következménye, hogy ebben az esetben a fedezet értékének aránya a fogyasztóra terhesebben változik. A deviza árfolyamának a fogyasztóra kedvezőtlen változása esetén a fogyasztónak nem csak a fizetési terhei növekednek, hanem további anyagi terhet jelent számára a szerződés szerint ilyen esetben a fedezet kiegészítése. Az árfolyam-változásra visszavezethető tartozásnövekedés miatt a fedezet kiegészítése a szolgáltatás-ellenszolgáltatás egyensúlyát jelentős mértékben megbontja, és az egyébként fizetési kötelezettségeinek változatlanul eleget tevő fogyasztó számára további terhet jelenthet. Mindezek mellett a szerződés azonnali hatályú felmondásával jár, hogyha ezt a megnövekedett anyagi kötelezettségvállalást a fogyasztó teljesíteni nem tudja. A vizsgált szerződési feltétel ezért a másodfokú bíróság álláspontja szerint - egyetértve e körben a ... Ítéletábrla Pf.II.21.158/2016/5.számú határozatban kifejtett indokokkal - tisztességtelen.

A fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az 1952. évi Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és a szerződés 13. pont első bekezdésének keresettel támadott kikötése tisztességtelenségét megállapította. A felperes keresete kifejezetten csak az első tagmondatot érintette, de mivel a teljes bekezdés képez egy gondolati egységet, az első tagmondat elhagyásával a fennmaradó rész értelmetlenné vált volna, a másodfokú bíróság a szerződési feltétel egésze kapcsán állapította meg az érvénytelenséget. A másodfokú bíróság a II. rendű alperest tűrésre külön nem kötelezte, miután ez a kötelezettség az érvénytelenséget megállapító rendelkezés immanens tartalma, kifejezett megismétlése szükségtelen.

A felperes kérte a per tárgyalásának felfüggesztését az 1952. évi Pp. 152.§ (2) bekezdésére tekintettel az Európai Unió Bírósága előtt C-34/18 szám alatt megindított előzetes döntéshozatali eljárás érdemi elbírálásáig. A másodfokú bíróság e kérelem teljesítését nem találta indokoltnak.

Az előzetes döntéshozatali eljárás és a jelen eljárás összefüggése csak akkor állapítható meg, ha az előzetes döntéshozatali eljárásban vizsgált kérdés a kereset tárgya volt, és a fellebbezés folytán tárgya a másodfokú eljárásnak is. Ezért a másodfokú bíróság azt tekintette át, hogy a keresetben és a fellebbezésben előadottak összefüggenek-e az Európai Unió Bírósága előtt előzetes döntéshozatal tárgyában folyamatban lévő üggyel, és annak alapján az ügy érdemi elbírálásának előkérdése-e az előzetes döntéshozatali eljárásban hozható határozat. Az előzetes döntéshozatali kérelem kérdéseiből következően az Európai Unió Bíróságának döntése kizárólag azokban az ügyekben bírhat relevanciával, melyben a bizonyítási kötelezettséget a fogyasztónak minősülő adósra átfordító célú vagy ilyen hatású szerződéses rendelkezés merül fel; melyben az adós alappal feltételezi, hogy a szerződést a hitelező által követelt módon és mértékben teljesítenie kell abban az esetben is, ha meggyőződése szerint a kért szolgáltatással részben vagy egészben nem tartozik; amelynek olyan feltétel a tárgya, amely nyelvtanilag ugyan világos, de joghatása csak a nemzeti jogszabályok értelmezésével állapítható meg; illetve mely feltétel a fogyasztóval szerződő felet jogosítja fel egyoldalúan a fogyasztó teljesítése szerződésszerűségének megítélésére. A fenti körülmények jelentik ugyanis azt a kiindulási alapot, melyek fennállására figyelemmel az indítványozó által feltett értelmezési kérdések tisztázásra várnak.

A jelen perben azonban az előzetes döntéshozatali eljárást megalapozó, a kérdések ténybeli alapjaként szolgáló körülmények nem álltak fenn, az előzetes döntéshozatali eljárásban feltett kérdések mikénti megválaszolása a jelen perre kihatással nem bírhat, így a Pp. 152.§ (2) bekezdése alapján történő felfüggesztésnek sem volt helye.

A fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az 1952. évi Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és a per tárgyává tett szerződési feltétel érvénytelenségét megállapította.

Miután a felperes pernyertes lett, elsőfokú perköltségben való marasztalását az 1952. évi Pp. 78. § (1) bekezdése alapján mellőzni kellett, ehelyett az I. rendű alperest kötelezte a másodfokú bíróság 93.150 forint együttes első- és másodfokú perköltség megfizetésére, melynek összege a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (3) és (5) bekezdése, 4/A.§-a alapján megállapított 57.150 forint ügyvédi munkadíjból, és a felperes által lerótt 36.000 forint kereseti illetékből áll.

A le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján az I. rendű alperes köteles az államnak megfizetni.

Pécs, 2018. november 15.

Dr. Kutasi Tünde s.k. a tanács elnöke, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. előadó bíró, Dr. Vogycska Petra s.k. bíró